

Eeuwige armen

Deut. 33:27,29

Een kleine jongen mocht met zijn vader mee op bezoek. Maar om bij de familie te komen, moesten ze over een snel stromend beekje, waar alleen maar een smalle plank over heen lag. Het is begrijpelijk dat de jongen wat bang was. Hij durfde niet over de plank en klemde zich bang aan zijn vader vast.

Daar kwam een man aan en die ging er rustig over heen. 'Zie je nu wel dat die plank sterk genoeg is?', zei zijn vader en eindelijk liet de jongen zich overreden.

Maar de gedachte dat hij 's avonds weer terug moest, vergalde de jongen het genoeg van deze reis en van deze dag. 'Hoe moeten we vanavond over de plank komen wanneer het donker is?' Dat vroeg hij zich telkens maar weer af.

's Avonds was de jongen zo moe dat hij in een stoel zat te slapen juist toen zijn vader wilde vertrekken. Zijn vader nam hem in zijn armen en droeg hem slapend naar huis.

Toen hij 's morgens wakker werd, was zijn eerste vraag: 'Hoe ben ik in het donker over het water gekomen?' 'In mijn armen', was het antwoord.

Ook voor ons is de weg soms zo moeilijk en donker. We hebben angst voor die brug. Hoe komen we dan veilig thuis? Maar God, de Vader, roept Zijn kinderen toe: *De eeuwige God is u een woning en onder u zijn eeuwige armen*'.